

KO JE KO

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevođeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulažnica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se eseistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Twiter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikropriča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Vladan Bajčeta (1985, Bosanska Krupa), diplomirao je na Grupi za srpsku i svetsku književnost Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, gde je završio master i doktorske akademske studije. Viši je naučni saradnik Instituta za književnost i umetnost u Beogradu na Odeljenju za istoriju srpske književne kritike i metakritike. Knjige: *Borislav Mihajlović Mihiz: kritičar i pisac* (2021) i *Non omnis moriar: o poeziji i smrti u opusu Vladana Desnice* (2022). Živi u Beogradu.

Alen Brlek (1988, Zagreb), autor je zbirki pesama *Metakmorfoze* (2015), objavljene na temelju

osvojene Nagrade „Na vrh jezika“ 2014. godine, *Pratišna* (2017) i *Sang* (2019). Član je Hrvatskog društva pisaca, evropske platforme za pesništvo *Ver-sopolis* i deo muzičko-poetskog projekta *Zaron*.

Josif Aleksandrovič Brodski (Iósif Aleksándrovic Bródskij; 1940, Lenjingrad, SSSR – 1996, Nju-jork, SAD), ruski pesnik i eseista jevrejskog porekla, dobitnik Nobelove nagrade za književnost 1987. godine. Rođen je u jevrejskoj porodici u Lenjingradu (današnji Sankt Peterburg) kao sin fotografa u sovjetskoj mornarici. U petnaestoj godini napustio je školu i pokušao da se upiše u podmorničku školu, ali bez uspeha. Nakon odluke da postane lekar radio je razne poslove u bolnicama. Pored toga radio je na svom obrazovanju. Naučio je engleski i poljski jezik (kako bi mogao da prevodi poeme Česlava Miloša, koji je bio njegov prijatelj). Proučavao je klasičnu filozofiju, religiju, englesku i američku poeziju. Počeo je da piše 1956. godine. Na njegovu poeziju uticala je Ana Ahmatova. U Sovjetskoj Rusiji njegova dela nisu objavljena, dok je u SAD objavio *Pesme i poeme* (1965), *Sećanja na T. S. Eliota* (1967) i zbirku poezije *Stanica u pustinji* (1970). Godine 1963. optužen je za „društveni parazitizam“ i osuđen na prisilni rad u oblasti Arhangelska. Kazna mu je smanjena nakon protesta eminentnih sovjetskih i evropskih književnika kao što su Jevgenij Jevtušenko i Žan Pol Sartr. Godine 1972. bio je prinuđen da napusti SSSR. Nastanjuje se u SAD gde kao američki državljanin predaje istoriju ruske i engleske književnosti na koledžu u Maunt Holioku. U SAD objavio je sledeća dela: *Kraj bel epoka* (1977), *Deo govora* (1977), *Nove stanice za Avgust* (1982), dramu *Mramor* (1984), eseja *Udovoljiti senci* (1986), *Uranija* (1987), *Vodeni žig* (1991), *O tugovanju i razumu*. Za zbirku eseja *Udovoljiti senci* dobio je prestižnu nagradu američke književne kritike 1986, a naredne godine postaje počasni doktor univerziteta u

Jeju kao i član Američke akademije i Instituta za književnost. Dobio je Nobelovu nagradu za književnost 1987. godine, a 1991. odlikovan je Legijom časti. Umro je od srčanog udara 28. januara 1996. godine. Po sopstvenoj želji sahranjen je na groblju San Mikele u Veneciji.

Ahmet Buķe (1970, Manisa, Turska), turski pisac. Za svoje zbirke pripovedaka nagrađen je prestižnim turskim nagradama „Oguz Ataj“ i „Sait Faik“. Godine 2006. objavio zbirku priča *U kući nema nikoga*. Nakon što su njegove priče privukle pažnju na blogu *ON8*, pretočio ih je u roman koji je 2013. godine dobio nagradu za najbolji omladinski roman. Živi u Izmiru i piše pripovetke, romane, priče za decu i scenarije.

Bojan Vasić (1985, Banatsko Novo Selo), objavio je sledeće zbirke pesama: *Srca* (2009), *Tomato* (2011), *Ictus* (2012), *13* (2013), *Detroit* (2014), *Volfram* (2017), *Toplo bilje* (2019), *Brid* (izabrane pesme, 2021) i *Udaljavanje* (2022), kao i roman *Vlastelinstva* (2022). Dobjitnik je nagrada „Matićev šal“, „Mladi Dis“, „Miroslav Antić“, „Vasko Popa“. Živi u Pančevu.

Vladimir Gvozden (1972, Novi Sad) radi kao vanredni profesor na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Objavio je sledeće knjige: *Jovan Dučić putopisac: ogled iz imagologije* (2003), *Činovi prisvajanja: od teorije ka pragmatici teksta* (2005), *Književnost, kultura, utopija: ogledi* (2011), *Srpska putopisna kultura 1914–1940.* (2011), *Nine Serbian Poets/Devet srpskih pesnika* (antologija, 2012), *Književnost i otpor* (2015), *Anatomija robe: ogledi iz kritike političke ekonomije* (Sa Alparom Lošoncem, 2016) i *Komparativna književnost i kultura – kritički uvod* (2019); uredio je *Pregledni rečnik komparativne književnosti i kulture* (2011, zajedno sa Bojanom Stojanović Pantović i Miodragom Radovićem) i priredio temat *Polja posvećen V. G. Zebaldu* (2011). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985;

dnevnik Milice Stojadinović Srpinje), *Milica–Vuk-Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpinje sa savremenicima* (1991), *Iskusstva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *Upotrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpinji), *Bibliografija rada* o Milici Stojadinović Srpinji (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobjitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofском fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog prozogn stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevođenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofском fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tištine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistička i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Kristijan Eker (Christian Eccher; 1977, Basel, Švajcarska), masterirao je i doktorirao filologiju, lingvistiku i književnost na Univerzitetu u Rimu. Objavio je knjige *Vetar sa kopna* (2015), *Peščana granica – ni Zapad ni Istok* (2018) i *Pina Bauš i njen Tancteatar – istorija i susreti* (2020). Radi kao docent za italijanski jezik i kulturu na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu.

Marijana Jelisavčić (1992, Perućac), osnovne i master akademске studije srpske književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde je 2016. godine odbranila master rad na temu „Elementi horor fantastike u romanu srpskog predromantizma”, za koji je odlikovana Brankovom nagradom Matice srpske. Dobitnica je godišnje nagrade Filozofskog fakulteta u Novom Sadu za najboljeg mladog istraživača iz oblasti humanističkih nauka za 2020. godinu. Objavila je zbirku priča *Prihvati igru?* (2022). Trenutno je na doktorskim studijama srpske književnosti u Novom Sadu. Sa Milenom Zorić transkribovala je i priredila roman Jovana Čokrljana *Ogledalo dobrodetelji i vernosti ili žalosna priključenja Dragoljuba i Ljubice* iz 1829. godine. Živi u Novom Sadu.

Ida Jović (1977, Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu 2001. godine. Na istom fakultetu radila je kao demonstrator i stekla je zvanje magistra nauka 2009. godine odbranivši tezu „Književno stvaralaštvo Pinar Kur“. Zvanje doktora književnih nauka stekla je 2015. godine, nakon što je odbranila doktorsku disertaciju pod naslovom „Elif Šafak i turski postmodernizam“. U zvanje docenta izabrana je 2020. godine na Akademiji za nacionalnu bezbednost, gde je od 2019. godine angažovana kao profesor turskog jezika. Aktivno se bavi akademskim radom i prevođenjem sa turskog jezika.

Jelica Kiso (1979, Beograd), piše poeziju, prozu i kritiku. Završila je Filološki fakultet u Beogradu. Dobitnica je književne nagrade *Ulažnica 2009* (prva nagrada za poeziju). Objavila je zbirke poezije *Crna sreća* (2010), *Gvozdeni tanjur* (2015) i *Gledaj, vraćaju se* (2021). Bavi se vizuelnim radovima, audio-zapisima i (tekstualnim) instalacijama. Objavljuje u knji-

ževnim časopisima. Član je Srpskog književnog društva. Živi u Beogradu.

Saša Knežević (1971, Sarajevo), diplomirao je i magistrirao na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Doktorirao je na Filozofskom fakultetu na Palama, gde je i zaposlen kao vanredni profesor za naučnu oblast Specifične književnosti (Srbistika). Autor je romana: *Jadni moj Marko* (2004), *Otkud pamet onom ko je nema* (2013) i *U sjećanju na zaborav* (2015); naučnih studija: *Višnjićev pjesnički spomenik revoluciji* (2012), *Prepoznavanja* (2017) i *Iz tavnice sunce progrijalo* (2018). Priredio je antologije narodne književnosti: *Epske narodne pjesme* (2017), *Lirske narodne pjesme* (sa Jelenkom Pandurević, 2018) i *Narodne pripovijetke i predanja* (sa Jelenkom Pandurević, 2018). Živi na Palama.

Aleksandar Kostić (1973, Užice), doktor književnih nauka. Autor studije *Figure preobražaja u književnom delu Danila Kiša i Prima Levija: od književne poetike do kulturne antropologije* (Univerzitetska biblioteka „Svetozar Marković“, 2019). S italijanskog jezika preveo roman *Salto mortale* Luidjija Malerbe i izabrane tekstove Đorđa Manganelića, Pjera Paola Pazolinija, Prima Levija i Leonarda Šaše. Živi i radi u Beogradu.

Tanja Kragujević (1946, Senta), diplomirala je i magistrirala na Filološkom fakultetu u Beogradu, na grupi za Opštu književnost sa teorijom književnosti. Objavila je preko trideset knjiga poezije i petnaest knjiga esejičkih i književno-kritičkih tekstova. Zastupljena je u više antologija savremene srpske poezije u zemlji i inostranstvu. Pesme su joj prevođene na engleski, nemački, španski, mađarski, holandski, bugarski, makedonski, slovenački, ruski, beloruski i esperanto. Više od petnaest godina bavila se izdavačkim radom. Dobitnica je značajnih domaćih priznanja. Živi u Zemunu.

Aleksandar B. Laković (1955, Peć), na Medicinskom fakultetu u Prištini diplomirao 1980. godine, a specijalizaciju iz interne medicine 1988. godine u Beogradu. Piše poeziju, književnu kritiku i eseje. Urednik je časopisa „Koraci“ od 2013. godine. Ob-

javio je knjige pesama: *Noći* (1992), *Zaseda* (1994), *Povratak u Hilandar* (1996), *Drvo slepog gavrana* (1997), *Dok nam krov prokišnjava* (1999), *Ko da nam vrati lica usput izgubljena* (izabrane pesme, 2004), *Nećeš u pesmu* (2011), *Silazak anđela: pokosovski ciklus* (2015), *Glasovi neba pod zemljom* (2016), *Hilandar, povratak u sebe* (2020) i *Slovo o rečima* (2022); knjige eseja: *Od totema do srodnika: Mitološki svet Slovena u srpskoj književnosti* (2000), *Tokovi van tokova: Autentični pesnički postupci u savremenoj srpskoj poeziji* (2004), *Jezikotvorci: Gongorizam u srpskoj poeziji* (2006), *Dnevnik reči: Prikazi i eseji pesničke srpske produkcije 2006–2007* (2008), *Dnevnik glasova: eseji i prikazi srpske pesničke produkcije 2008–2009* (2011), *Đorđe Marković Koder: jezik i mit* (2013), *Dnevnik stihova: eseji i prikazi srpske pesničke produkcije 2010–2012* (2014), *Dnevnik pesama: prikazi i eseji srpske pesničke produkcije 2013–2015* (2016), *Reči u senci: ogledi o prečutanju srpskoj poeziji završne trećine dvadesetog i početka dvadeset prvog veka* (2018) i *Poetički tetraptihi: poetike pesnika rođenih između 1956. i 1965. godine* (2020); knjige putopisa *Hilandarski putokazi* (2002) i *Hilandar i Sveta Gora, između mita i istorije: putopis u slici i reči* (2018), roman *Kad kuće nismo zaključavali* (2017). Živi u Kragujevcu.

Jelena Lalatović (1994, Beograd) je književna kritičarka i aktivistkinja. Osnovne i master studije završila je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti, gde je trenutno na drugoj godini doktorskih studija. Zaposlena je kao istraživačica pripravnica u Institutu za književnost i umetnost, gde radi na projektu „Uloga srpske periodike u formiranju književnih, kulturnih i nacionalnih obrazaca“. Jedna je od osnivačica udruženja književnih kritičarki *Pobunjenje čitateljke*. U koautorstvu sa Hristinom Cvetičanin Knežević napisala je *Priručnik za upotrebu rodno osetljivog jezika*.

Đorđe Manganeli (Giorgio Manganelli; 1922, Milano – 1990, Rim), italijanski je neoavangardni pripovedač i esejista, novinar, književni kritičar, teoretičar i prevodilac. U Miljanu je pohađao gimnaziju, a u Paviji studije na Fakultetu političkih nauka. Godine 1953. seli se u Rim, gde radi kao profesor

engleskog jezika na Pedagoškom fakultetu i započinje saradnju s italijanskim državnom televizijom i književnim časopisima, za koje objavljuje prve kritičke prikaze. Od 1959. zbog duševnih smetnji posećuje jungovskog psihanalitičara Ernsta Bernharda. Godine 1963. prisustvuje osnivanju *Grupe 63* u Parlermu i tom prilikom prilaže esej „Književnost kao laž“. Pod istim naslovom, pet godina kasnije, objavljuje zbirku književnih ogleda. Nakon preseljenja u Bolonju putuje kao novinar u Kinu, Maleziju i na Filipine. Pisao je za nedeljnice *L'Espresso*, *Il Mondo*, *L'Europeo*, *Epoca* i dnevne listove *Corriere della Sera*, *La Stampa*, *Il Giorno*, *Il Messaggero*. S engleskog je prevodio Bajrona, Džejmsa, Eliota, Poa, O'Henrija. Pripovedački opus, koji su posebno obeležila dela *Urnebesna tragedija* (*Hilarotragoedia*, 1964), *Novi komentar* (*Nuovo commento*, 1969), *Daljim bogovima* (*Agli dei ulteriori*, 1972), *Pinokio: jedna uporedna knjiga* (*Pinocchio: un libro parallelo*, 1977), *Centurija: sto malih romana reka* (*Centuria: cento piccoli romanzi fiume*, 1979), *Iz pakla* (*Dall'inferno*, 1982), stoji u znaku apsurda, hermetičnosti, eksperimenta s topikom i žanrovskim obrascima (često pribegavanje oblicima koji su neka vrsta sinteze traktata i vizije), kao i rafinirane ironije, koja često prelazi u sarkazam. Nekoliko zbirki književnih ogleda, novinskih članaka, putopisnih zapisa i intervjuja mu je posthumno objavljeno.

Petar Miloradović (1970, Gornji Milanovac), objavio je sledeće knjige poezije: *Sredozemlja* (1997), *Porto* (2000), *Slajdovi* (2004), *Kolonija* (2007), *Poslednja večera* (2010), *O zelenom kamionu i drugom* (2014) i *Rubovi* (2018). Dobitnik je Nagrade „Mladi maj '97“ i „Brankove nagrade“ (1998) za najbolju prvu knjigu. Živi u Gornjem Milanovcu.

Violeta Mitrović (1989, Novi Sad), osnovne i master studije srpske književnosti završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je knjigu izabranih književnih kritika i eseja *Hermeneutička pristaništa* (2018).

Marija Nenezić (Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu na Grupi za srpsku i opštu književnost. Urednica je u redakciji za kulturu RTS-a. Živi u Beogradu.

Slavomir Saša Nišavić (1959, Bijelo Polje, Crna Gora), studirao je u Prištini, Beogradu i Novom Sadu. Objavio je pesničke knjige: *Pridržavanje duše* (2003), *Košuljica* (2004), *Grebeni* (2007), *Zaboravljeni dečak* (2018), *Čestica* (2020) i *Gavranov hleb* (2021). Pesme su mu prevođene i zastupljene u više antologija i zbornika. Član je Društva književnika Vojvodine i Udruženja književnika Srbije. Živi u Novom Sadu.

Dušan Pajin (1942, Beograd), filozof i estetičar, profesor univerziteta. U svom naučnom radu bavi se prevashodno umetnošću, filozofijom i kulturom dalekog Istoka. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu 1968, a doktorirao u Sarajevu 1978. godine. Prve tekstove počeo da objavljuje 1963. u *Studentu* (likovne kritike i eseje). Od tada objavio više od 500 bibliografskih jedinica – studije, članke, kritike i prikaze – u našim i stranim časopisima (Engleska, SAD, Kina, Francuska itd.), kao i dvanaest knjiga iz oblasti istorije kulture i filozofije umetnosti, kao i zbirku poezije na kineskom. Priredio je dvanaest knjiga, uključujući *Antologiju jugoslovenske poezije – 1950–95* (objavljena kineskom – 1997, Tajpej, 1998, Peking). Bavi se i slikarstvom. Radio je kao urednik u „Nolitu“, a bio je i glavni urednik časopisa *Kultura Istoka* (1983–1992). Od 1994. je vanredni profesor, a u periodu 1999–2009, redovni profesor Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu za predmet Filozofija umetnosti. Od 2009. godine je u penziji. Živi u Beogradu.

Katarina Pantović (1994, Beograd), osnovne i master studije završila je na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde je trenutno na doktorskim studijama. Trenutno radi na Institutu za književnost i umetnost u Beogradu. Piše i objavljuje književnu kritiku, eseistiku, naučne radeve i poeziju u periodici, naučnim zbornicima i na internet portalima. Objavila je pesničke zbirke *Unutrašnje nevreme* (2019) i *Ritual pred spavanje* (2022). Pesme su joj prevođene na nemački, španski, francuski i slovenački jezik. Živi i radi u Beogradu.

Milan Perić (1991, Ljig), student četvrte godine na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu

na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti. U rodnom gradu je završio osnovnu i srednju školu kao đak generacije. Nakon uspešne karijere u profesionalnom sportu, odlučio se za studije književnosti u toku kojih iskazuje posebna interesovanja za književnost romantizma i realizma.

Mirjana Petrović Filipović (1976, Talin, Estonija), diplomirala je i doktorirala na Odseku za ruski jezik i književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Prevodi sa ruskog jezika. Objavila je zbirku poezije *Palimpsest* (2007) i zbirku eseja i članaka *Eksplozija sintaksičke mašine* (2021). Živi u Kini.

Ivan Radosavljević (1969, Jagodina), diplomirao je svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 1994. do 1999. radio je kao urednik u književnom časopisu *Reč*, a od 1999. do 2013. kao urednik u izdavačkoj kući „Stubovi kulture“. Piše književnu kritiku, prevodi s engleskog, francuskog i španskog jezika. Objavio je knjigu književnih kritika *Budno oko – Iz savremene srpske proze* (1999). Živi u Beogradu.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Swifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je оформио Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonском prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseller.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i

„Edo Budija“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Nevena Stefanović (1970, Pančevo), diplomirala je na grupi Srpska književnost i jezik sa opštom književnošću Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi kao profesor u Gimnaziji „Uroš Predić“ u Pančevu. Piše književnu kritiku za Umetnički magazin *Kvartal*.

Miroslav Todorović (1940, Skoplje), osnivač je i teoretičar srpskog (jugoslovenskog) neoavangardnog stvaralačkog pokreta signalizam. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Beogradu. Radio je kao novinar, profesor u srednjoj školi, sekretar redakcije, urednik časopisa i savetnik za međurepubličku i međunarodnu kulturnu saradnju u Ministarstvu kulture Republike Srbije. Godine 1982. otisao je u penziju i u potpunosti se posvetio književnom i umetničkom radu. Poezija, eseji i intermedijalni radovi Miroslava Todorovića objavljivani su na više jezika u antologijama, zbornicima, katalozima, listovima, časopisima i internet portalima u Evropi, Severnoj i Južnoj Americi, Australiji, Južnoj Koreji i Japanu. Kao umetnik, imao je četrnaest samostalnih izložbi i izlagao je na preko šest stotina kolektivnih međunarodnih izložbi crteža, kolaža, vizuelne poezije, mejl-arta i konceptualne umetnosti. Objavio je preko pedeset knjiga poezije i još četrdesetak knjiga proze, eseja, polemika i dr. Dobitnik je više nagrada i priznanja za svoj rad, između ostalog „Pavle Marković Adamov“, „Oskar Davičo“, „Todor Manojlović“, Vukove nagrade, Nagrade Vukove zadužbine, Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije i drugih.

Oleg Tomić (1968, Nova Gradiška, Hrvatska), srpski i hrvatski književnik i romanopisac. Studirao je komparativnu književnost i filozofiju na Filozofском fakultetu u Zagrebu. Književni rad počeo je sa pesmama objavljenim na stranicama zagrebačkog časopisa *Quorum*. Objavio je sledeće knjige: *7 izavilice* (pesme i kratke priče, 1993), *Orso Negru* (kratke priče, 1997), *Incognito* (roman, 2001), *Out of the blue* (roman u fragmentima, 2002), *Francuski kalendar*

(roman, 2006), *Povređenost* (roman, 2011) i *Ulrika Glezer* (roman, 2019). Od 1991. živi u Subotici.

Svetislav Travica (1939, Bačko Petrovo Selo), studirao je jugoslovensku i svetsku književnost u Beogradu. Pesnik i prevodilac. Član Udruženja književnika Vojvodine. Objavljene knjige poezije: *Murdost kajanja* (1996), *Slike srećnog vremena* (2001), *Monolog* (2004), i *Čitajući samoću* (2008). Preveo i proredio antologiju ruske andergraud poezije *Mrtve će u crne usne bela noć poljubiti* (2006), kao i sledeće knjige: Osip Mandelštam, *Voronješke sveske* (2009), Boris Rižić, *U Rusiji se rastaje zauvek* (2011), Osip Mandelštam, *Izabrane pesme* (2012), Aleksej Makušinski, *Minhenski dnevnik* (2015) i dr. Urednik je časopisa za književnost i umetnost *Tisa*.

Enes Halilović (1977, Novi Pazar), pripovedač, romansijer, pesnik, dramski pisac. Objavio je zbirke poezije: *Srednje slovo* (1995), *Bludni parip* (2000), *Listovi na vodi* (2007), *Pesme iz bolesti i zdravlja* (2011), *Zidovi* (2014) i *Sekvoja* (2022); zbirke priča *Potomci odbijenih prosaca* (2004), *Kapilarne pojave* (2006) i *Čudna knjiga* (2017); drame *In vivo* (2004) i *Kemet* (2009) i romane *Ep o vodi* (2012), *Ako dugo gledaš u ponor* (2016) i *Ljudi bez grobova* (2020). Osnovao je književni časopis *Sent* i književni internetski časopis *Eckermann*. Priče, poezija i drame objavljene su mu u zasebnim knjigama na engleskom, poljskom, francuskom, makedonskom, turskom, albanskom i bugarskom jeziku, a proza i poezija je prevođena na engleski, nemački, španski, ruski, arapski, turski, francuski, poljski, rumunski, ukrajinski, mađarski, slovenački, letonski, albanski, makedonski, grčki, bugarski i katalonski jezik. Dobitnik je Zlatne značke za doprinos kulturi kao i književnih nagrada „Meša Selimović“, „Branko Miljković“, „Đura Jakšić“, „Ahmed Vali“, „Stevan Sremac“, „Zlatno slovo“, „Kočićeve pero“, Vitalova nagrada, a za urednički rad u *Sentu* dobio je Nagradu „Sergije Lajković“. Živi u Novom Pazaru.

Radivoj Šajtinac (1949, Zrenjanin), piše poeziju, prozu, književnu i likovnu kritiku, prevodi s russkog i engleskog jezika, bavi se i dramaturgijom. Objavio je sledeće knjige: *Oružje ljudski ranjeno* (1970), *Šumi se vraćaju pragovi* (1974), *Darovno pu-*

tovanje (1978), *Panglosov izveštaj* (1982), *Suze u luppenparku* (1987), *Očenaš na Tajms skveru* (1991), *Olovni dolov* (1995), *Led i mleko* (2003), *Psi versa* (2005), *Kanjiška monotipija* (dvojezično na srpskom i mađarskom, 2007), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Di* (2013), *Zlo cveća* (2013); knjige proze: *Banatska čitanka* (1991), *Moj begejski deo sveta* (1994), *Bajke o grmu* (1995), *Čehovija* (1996) *Vez u vazduhu* (1998), *Žrtve bidermajera* (2000), *Sibilski glasovi* (2001), *Nada stanuje na kraju grada* (sa Uglješom Šajtincem, 2002), *Vodeno dete* (2004), *Pričica* (2005),

Kinesko dvorište (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Dilinkuca – kratke i friške banatske bajke* (sa Lj. Šajtinac, 2012), *Zlo cveća – poezija jednog klovna apsoluta* (2013), *Pseća suza* (2014), *Di? – nova banatska pesmarica* (2014), *Porečlan – roman u slobodnom stihu* (2017), *Nepoznavanje prirode* (2018), *Suva igla* (2019), *Pelerina* (2020) i *Aveći atara* (2020); knjige eseja: *Hotel Čarnojević* (1989), *Demogorgon* (1990), *Hajka na Akteona* (1997). Dobitnik je više nagrada za svoj rad, između ostalih „Đura Jakšić“ i „Vasko Popa“. Živi u Zrenjaninu.